

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Tdo/19/2013
Identifikačné číslo spisu:	3111011692
Dátum vydania rozhodnutia:	05.12.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Hatala
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:3111011692.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom 5. decembra 2013 v Bratislave v trestnej veci obvineného Ing. V. O. a spol. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/, písm. e/ Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného Ing. V. O. proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo 06. septembra 2012, sp. zn. 3To 86/2012, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo 04. júna 2012, sp. zn. 3T 145/2011, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Ing. V. O. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo 04. júna 2012, sp. zn. 3T 145/2011, bol obvinený Ing. V. O. uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/, písm. e/ Tr. zák. s poukazom na ust. § 138 písm. b/, písm. i/ Tr. zák. (vo výroku rozsudku sa nesprávne uvádza § 137), ktorý mal spáchať spolu s ďalšími spoluobvinenými na tom skutkovom základe, že

ako členovia organizovanej skupiny, ktorú založili a riadili obv. Ing. L. Z. s obv. Ing. V. O. a ktorej členmi sú obv. B. W., obv. V. H. a obv. S. O. od presne nezistenej doby najneskôr od roku 2009 do 31. marca 2011, u obv. B. W. po jeho návrate z výkonu trestu najmenej od januára 2011 do 31. marca 2011 a u obv. V. H. od roku 2009 do 19. januára 2011, kedy bol vzatý do väzby v inej trestnej veci, na území Trenčianskeho kraja, najmä okresu Bánovce nad Bebravou, Prešovského kraja na území okresu Poprad s jednoznačným zámerom odpredávať ďalej väčšie množstvo omamných a psychotropných látok aj mimo územia Slovenskej republiky, páchali rozsiahlu drogovú trestnú činnosť vyznačujúcu sa plánovaním a koordinovaním ich vzájomných činností a to v zabezpečovaní liečiv a prekurzorov, potrebných k výrobe omamnej a psychotropnej látky metamfetamín (pervitín), ktorý je uvedený v II. skupine psychotropných látok v zozname omamných a psychotropných látok uvedených v zákone č. 13/2004 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 139/1998 Z.z. o omamných, psychotropných látkach a

prípravkoch v znení zákona č. 260/1999 Z.z., túto omamnú a psychotropnú látku vyrábali prostredníctvom obv. V. O. na M. ul. XXX/X v K. na chemickom laboratórnom náčiní, na ktorej výrobe sa podieľali aj obv. Ing. L. Z., pričom takto vyrobené omamné a psychotropné látky medzi sebou prepravovali aj prostredníctvom kuriérskych prepravných služieb, resp. prostredníctvom pravidelnej autobusovej dopravy a tieto psychotropné a omamné látky následne prechovávali za účelom ich predaja ďalším doposiaľ nestotožneným osobám z radov záujemcov o takéto látky, finančné prostriedky, ktoré si takýmto spôsobom zabezpečovali používali nielen pre svoju vlastnú potrebu, ale hlavne na nákup ďalších surovín potrebných pre opätovnú výrobu psychotropnej a omamnej látky, pričom dňa 04. marca 2011 pri stretnutí Ing. L. Z., po tom, ako vyššie popísaným spôsobom zabezpečili psychotropnú a omamnú látku metamfetamín (pervitín) odpredali G. B. 21,415 gramu metamfetamínu (pervitínu) s priemernou koncentráciou účinnej látky 73,9 % hmotnostných, čo predstavuje 396 - 1583 obvyklých jednorazových dávok drogy a následne dňa 01. apríla 2011 obv. Ing. L. Z. rovnakým spôsobom opakovane odpredal G. B. a V. V., občanovi Rakúskej republiky 67,116 gramu metamfetamínu (pervitínu) s koncentráciou účinnej látky v priemere od 61,1 % do 72,3 %, čo predstavuje 1092 - 4367 obvyklých jednorazových dávok drogy, spolu 1488 - 5950 obvyklých jednorazových dávok drogy metamfetamín (pervitín) o hodnote najmenej 10 514 €, pričom v priebehu uvedeného obdobia si obv. W. W. niekoľko krát zakúpil od obv. Ing. V. O. malé množstvo psychotropnej a omamnej látky, pervitín, ktorú použil pre vlastnú potrebu.

Za to bol Ing. V. O. odsúdený podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. za použitia § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8 Tr. zák., § 36 písm. j/, písm. l/ Tr. zák., na trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov, pre výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia (§ 48 ods. 4 Tr. zák.). Zároveň mu bol podľa § 76 ods. 1 Tr. zák., § 78 ods. 1 Tr. zák. uložený ochranný dohľad na dobu 1 roka spočívajúci v povinnosti v zmysle § 77 ods. 1 Tr. zák. osobne sa hlásiť v určených lehotách a tiež i podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. trest prepadnutia vecí, použitých na spáchanie trestnej činnosti, ktoré sú bližšie špecifikovaných v citovanom rozsudku.

Krajský súd v Trenčíne uznesením zo 06. septembra 2012, sp. zn. 3To 86/2012, o.i. odvolanie obvineného Ing. V. O. podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Proti danému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal následne obvinený Ing. V. O. prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie (súdu prvého stupňa doručené 08. novembra 2012, jeho neskoršie doplnenia sú z 08. marca 2013 a 20. júna 2013), kde ako dovolacie dôvody označil dôvody v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. i/, písm. l/ Tr. por.

V jeho bližšom písomnom odôvodnení uviedol, že z odôvodnenia prvostupňového rozsudku, na ktoré sa odvoláva krajský súd, nevyplyvajú žiadne dôkazy nasvedčujúce tomu, že by sa skutok stal tak, ako je vyššie popísaný. Predovšetkým nie je v danom prípade žiadnym hodnoverným dôkazom podložené, že by bol členom, či dokonca spoluorganizátorom nejakej organizovanej skupiny. Z prepisov hovorov je zrejmé, že bol v kontakte iba s obv. Ing. L. Z., a teda nemohol byť spoluorganizátorom ničoho, na činnosti čoho sa nepodieľal. Nemal vedomosť o existencii žiadnej skupiny. S poukazom na rozh. (Rt) 7 Tz 11/1968 jediný nepriamy dôkaz (výpoveď obv. Ing. L. Z. z prípravného konania) nemôže byť podkladom pre jeho odsúdenie.

Ďalej tiež s poukazom na obsah tel. hovorov upozornil na to, že on výrobu pervitínu neovládal a pokúšal sa ho len vyrábať cca od konca septembra 2010, v dôsledku čoho teda nemohol byť spoluorganizátorom organizovanej skupiny už od roku 2009. Uvedené tvrdenie súdu nachádzajúce sa v skutkovej vete rozsudku považuje preto len za ničím nepodložené domnienky. Rovnako tak nesúhlasí ani s tým konštatovaním, že by v jeho prípade malo ísť o trestnú činnosť páchajúcu po dlhší čas (viac ako 6 mesiacov). Súdy tu totiž opomenuli ten fakt, že u neho nešlo o súvislú systematickú činnosť, keď (ako to má byť opäť zrejmé z prepisov tel. hovorov) pervitín vyrábal od cca septembra 2010 do konca novembra 2010 a potom až vo februári 2011 do 01. apríla 2011, t.j. s prestávkou minimálne 2,5 mesiaca, a aj to len v malom množstve - do 10 kubíkov. A napokon ak súd uvádza, že on výrobu pervitínu financoval, i to o.i. svedčí o tom, že množstvo vyrobenej a predanej drogy nemohlo

postačovať ani na krytie nákladov na výrobu drogy, a teda sa nemohlo jednať o žiadnu rozsiahlu a závažnú trestnú činnosť.

Čo sa týka potom činnosti policajných agentov v tejto súvislosti obvinený zdôraznil, že druhá dodávka bola podľa jeho názoru zjavne vyprovokaná a nedôvodná, a to či už z dôvodu predtým zadokumentovanej situácie alebo s poukazom na to, že touto dodávkou sa nepodarilo objasniť žiadnu novú skutočnosť v danej veci. Ide tu o nezákonné použitie agenta.

Pokiaľ ide o oboznámenie viackrát spomínaných tel. rozhovorov, toto pokladá za dôkaz vykonaný nezákonným (a zároveň zmätočným) spôsobom, keďže súd predmetné hovory prehral v rýchlom slede za sebou bez toho, aby bolo zrejmé, o hovor medzi ktorými odpočúvanými účastníkmi ide a kedy k nemu došlo, pričom obvinený boli vyzvaní na vyjadrenie až po prehraní všetkých hovorov. V dôsledku takéhoto postupu súdu nemohli tak byť v rámci hlavného pojednávania položené doplňujúce otázky zo strany obhajoby k prepisom hovorov a nebolo možné odstrániť nejasnosti v ich obsahu, čo však zrejme vyhovovalo súdu, aby tento mohol vytvoriť svoju konštrukciu dôkaznej situácie. Obsah daných rozhovorov však korešponduje s opisom situácie tak, ako je to uvedené v odvolaní obhajoby.

A na záver ako nezákonne vykonaný dôkaz označuje obvinený i výpoveď utajeného svedka, ktorou bol dokazovaný tak rozsah páchanej trestnej činnosti ako aj naplnenie znakov organizovanej skupiny, a to s ohľadom na to, že súd neskúmal objektívne príčiny pre jeho utajenie (nestačia tu subjektívne pocity a dohady či už svedka alebo orgánov činných v trestnom konaní). V tejto súvislosti citoval nález Ústavného súdu Českej republiky zo 06. júna 2006, sp. zn. IV. ÚS 335/05, ako i rozsudok ESLP Kostovski v. Holandsko.

Súd teda podľa obvineného nesprávne posúdil a právne kvalifikoval jeho konanie podľa prísnejšej trestnej sadzby, keď toto nebolo preukázané žiadnymi vecnými dôkazmi. Zároveň odôvodnenie rozhodnutia nie je v súlade s § 168 ods. 1 Tr. por., čo zakladá porušenia práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé konanie podľa § 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Navrhol preto, aby dovolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a tiež aby zrušil aj rozsudok prvostupňového súdu a vec tomuto vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

Prokurátorka v písomnom vyjadrení k podanému dovolaniu uviedla, že v posudzovanom konaní boli dodržané všetky ustanovenia Trestného poriadku upravujúce právo na obhajobu, prvostupňový rozsudok ako i uznesenie odvolacieho súdu sú založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané zákonným spôsobom, na správnom právnom posúdení zisteného skutku ako i za použitia správneho hmotnoprávneho ustanovenia. Pokiaľ ide o námietky smerujúce proti skutkovým zisteniam, tak tieto nemôžu byť napadnuté dovolaním. S poukazom na uvedené preto navrhuje, aby najvyšší súd podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Ing. V. O. odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1, veta prvá Tr. por., keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

- zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu (písm. c/);

- rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom (písm. g/);
- rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť (písm. i/);
- odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zbral na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania (písm. l/).

Podľa § 371 ods. 4, veta prvá Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. a/ až g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Podľa § 371 ods. 5 Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. i/ a podľa odseku 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.

Podľa § 371 ods. 7 Tr. por. dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 374 ods. 3 Tr. por. v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por. dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Pokiaľ ide o vyššie zmienenú viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, v ňom uvedenými, tu treba upozorniť na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012, v zmysle ktorého sa táto týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolaťom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c/ Tr. por. alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por., bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolaťom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por. Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolaťom podľa § 374 ods. 1 Tr. por., ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., než ktorý dovolať uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por., dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Tr. por. a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu.

Ďalej považuje tunajší súd za potrebné zdôrazniť na tomto mieste tiež tú skutočnosť, že dovolanie ako jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov má slúžiť len ako skutočne výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti súdnych rozhodnutí, čomu zodpovedá i konštrukcia jednotlivých dovolacích dôvodov.

Predovšetkým sa obvinený jeho podaním nemôže dovolávať preskúmania, resp. revízie skutkových zistení a záverov urobených súdmi prvého a druhého stupňa, keďže týmito je dovolací súd viazaný, ako je to zrejme už zo samotného znenia ust. § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. („správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť“).

Spomínaný dovolací dôvod nie je možné vyvodzovať len s poukazom na nesprávne skutkové zistenia, neúplnosť vo vykonanom dokazovaní či nesúhlas s hodnotením jednotlivých dôkazov, ale o jeho naplnení možno hovoriť iba v tých prípadoch, ak rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Uvedenou formuláciou zákon vyjadruje, že dovolanie je určené k náprave právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. Predmetný dovolací dôvod teda pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu k ustálenému skutkovému stavu.

Čo sa týka obvineného Ing. V. O., tento sa mal v súlade s napadnutými rozhodnutiami dopustiť obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/, písm. e/ Tr. zák. s poukazom na ust. § 138 písm. b/, písm. i/ Tr. zák.

Dovoláním napádaná právna kvalifikácia posudzovaného konania podľa prísnejšej trestnej sadzby (kvalifikovanej skutkovej podstaty) mala byť teda použitá jednak z dôvodu spáchania činu závažnejším spôsobom konania (po dlhší čas, formou organizovanej skupiny - § 138 písm. b/, písm. i/ Tr. zák.) a jednak z dôvodu jeho spáchania vo väčšom rozsahu.

Pokiaľ ide o uplatnené dovolacie výhrady obvineného spadajúce pod dôvody v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ a g/ Tr. por., tak tu je potrebné sa zaoberať v prvom rade skúmaním podmienky ich namietania najneskôr v odvolacom konaní, za predpokladu, že už v tej dobe boli, resp. mohli byť obvinenému známe. Nakoľko z obsahu predloženého spisu vyplýva, že námietka smerujúca voči zákonnosti výpovede utajeného svedka túto podmienku nespĺňa (obvinený ju prvýkrát predostrel až v dovolacom konaní; aj keď sa žiada v tejto súvislosti podotknúť, že samotný obvinený v priebehu konania označuje utajeného svedka konkrétnym menom), nebude sa ňou najvyšší súd s ohľadom na § 371 ods. 4 Tr. por. ďalej zaoberať.

K otázke zákonnosti vykonania dôkazu prehratím telefonických hovorov a tomu súvisiacemu možnému porušeniu práva na obhajobu uvádza potom nasledovné:

Záznamy z odpočúvaným telefonických hovorov boli v súlade s § 270 ods. 2 Tr. por. prehraté na hlavnom pojednávaní 19. apríla 2012 a tiež 31. mája 2012. Po ich prehratí bola následne v zmysle zákona daná možnosť obhajobe sa k vypočutému vyjadriť. V tomto smere nebola teda zistená žiadna nezákonnosť. Či však bol zvolený postup súdu vhodný a správny je už vec druhá, keď v tejto súvislosti upriamuje dovolací súd pozornosť najmä na rozsah prehratého záznamu (nie všetky telefonické rozhovory mali bezprostredný vzťah k veci).

Pokiaľ ide o v dovolaní vytýkaný spôsob vykonania dôkazu na hlavnom pojednávaní, v tejto súvislosti najvyšší súd navyše dodáva, že obvinený bol po celý čas riadne zastúpený obhajcom, ktorý voči postupu súdu nič nenamietal - nepožiadali o prerušenie príp. pozastavenie prehrávania. Až na konci po prehratí všetkých záznamov vzniesol námietku voči zvolenému systému prehrávania hovorov.

Z pohľadu predmetných námietok ako i zabezpečenia práva obvineného na obhajobu má potom osobitý význam taktiež tá skutočnosť, že súčasťou spisu sú CD so zaznamenanými telefonickými hovormi, o vyhotovenie kópie ktorého mala právo obhajoba požiadať. Rovnako tak sa mal obvinený (aj jeho obhajca) možnosť v rámci naštudovania spisu oboznámiť i s doslovnými prepismi jednotlivých hovorov, z ktorých je o.i. zrejмый presný dátum a čas hovoru, ako i osoby komunikujúcich (resp. ich telefónne čísla). A napokon bez povšimnutia nemožno ponechať ani ten fakt, že zo samotných podaní obvineného, príp. jeho obhajcu vyplýva dobrá znalosť obsahu jednotlivých hovorov, na ktorej zakladajú opodstatnenosť prevažnej väčšiny svojich námietok.

S prihliadnutím na vyššie uvedené nemožno preto konštatovať ani naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., vyžadujúceho porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom.

Ďalšia námietka obvineného smerovala vo vzťahu k činnosti agenta, keď obvinený konkrétne označuje druhú dodávku z jeho strany za zjavne vyprovokovanú a nedôvodnú, a to vzhľadom na už skôr zadokumentovanú trestnú činnosť (policajný agent už predtým jednu dávku odobral). Z toho dôvodu označuje potom takéto konanie agenta za nezákonné.

Tu považuje najvyšší súd za nevyhnutné poznamenať iba toľko, že ak by sa aj dalo za pravdu uvedenému názoru obvineného týkajúceho sa druhého policajného odberu drogy (išlo o tzv. predstieraný prevod podľa § 112 Tr. por.) a došlo by následne k tomu zodpovedajúcej úprave skutkovej vety, nemalo by to v konečnom dôsledku žiadny vplyv na posúdenie jeho konania, keďže už prvé odobraté množstvo pervitínu (21,415 g) znamenalo spáchanie trestného činu „vo väčšom rozsahu“ (s hodnotou viac ako 2 660 eur), a teda následne konanie agenta bolo z tohto pohľadu irelevantné. Čo sa týka pritom množstva žiadanej drogy, tu nedá nepodotknúť, že s týmto bol vyslovený súhlas, bola v takom množstve vyrobená a následne aj agentovi odpredaná. Ani v tomto smere nebol tak zistený žiadny dovolací dôvod.

A napokon námietky obvineného smerujúce k nepreukázaniu páchania trestnej činnosti formou organizovanej skupiny či po dlhší čas treba rovnako označiť za neopodstatnené, a to z dôvodu, že ich skutkového charakteru. Obvinený tu v podstate poukazuje len na neúplnosť či nesprávnosť jednotlivých skutkových zistení, nedostatky vo vykonanom dokazovaní, príp. nesprávne vyhodnotenie dôkazov zo strany konajúcich súdov, čo však je v dovolacom konaní vylúčené. Tiež neprichádza do úvahy v dôsledku toho potom ani vyvodzovanie nesprávnej právnej kvalifikácie skutku, a teda naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. od takto podľa názoru dovolateľa „zle“ ustáleného skutkového stavu.

Z ustálenej skutkovej vety prvostupňového rozsudku, ktorá bola v plnom rozsahu akceptovaná i odvolacím súdom pritom vyplýva, že obvinený Ing. V. O. bol najneskôr od roku 2009 do 31. marca 2011 členom organizovanej skupiny (k jej znakom vid' § 129 ods. 2 Tr. zák.), ktorú založil a riadil spolu s obv. Ing. L. Z., páchajúcej rozsiahlu drogovú trestnú činnosť, vyznačujúcu sa plánovaním a koordinovaním vzájomných činností, ktoré spočívali v zabezpečovaní liečiv a prekurzorov, potrebných k výrobe pervitínu, v samotnej výrobe danej psychotropnej látky, jej následnej preprave medzi sebou, prechovávaní za účelom predaja a v konečnom fáze v jej predaji.

Nižšími súdmi zistený skutok potom i podľa názoru najvyššieho súdu napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. Žiadne právne pochybenie majúce dôsledok na zmenu postavenia obvineného nebolo zistené, a preto nie je daný ani dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

A na záver vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je potrebné uviesť iba toľko, že už s ohľadom na jeho vyššie citované znenie je zrejmé, že jeho vytýkanie je v predmetnom prípade absolútne neopodstatnené, keďže o odvolaní obvineného Ing. V. O. nebolo rozhodnuté žiadnym tam predpokladaným spôsobom, ale toto bolo podľa § 319 Tr. por. krajským súdom ako nedôvodné zamietnuté.

Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení preto najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.